

Arrest

nr. 320 195 van 17 januari 2025
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. CHRISTIAENS
Torhoutsesteenweg 335
8400 OOSTENDE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 maart 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 februari 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat V. CHRISTIAENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, N.A., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnie Pashtun te zijn. U bent een moslim van de soennitische stekking. U bent geboren op 2 maart 1996 in het dorp Amarkhel, in district Surkhrod, in de provincie Nangarhar. U heeft daar heel uw leven gewoond. U bent naar school gegaan tot de 12de graad en kan Pashtou lezen en schrijven. U bent niet gehuwd. U was zelfstandige en had een bakkerij in Afghanistan.

U opende uw bakkerij in 1398 en deze lag aan de overkant van de universiteit van Nangarhar. Op een dag kwamen een aantal leden van de jeugdraad van Amarkhel tot u. De jeugdraad zette zich voornamelijk in om mensen met drugsproblemen te helpen. Zij vroegen u om samen te werken. U moest hen op de hoogte brengen van eventuele problemen of overlast die in de buurt van uw bakkerij en de universiteit plaatsvond. U heeft hen één keer op de hoogte gebracht van een incident.

U had problemen met de taliban omdat u samenwerkte met de universiteit van Nangarhar. Uw dorpelingen waren op de hoogte van uw samenwerking omdat u voordien brood verkocht aan hen. U had een driejarig contract afgesloten op 3 hamal 1399 (wat overeenkomt met 22 maart 2020). U kon via de neef van uw vader, die werkte als chauffeur van de decaan, dit contract afsluiten.

Een andere neef van uw vader, S.A., die voor de National Directorate of Security (NDS) werkte, werd vier à vijf maanden voor uw vertrek vermoord door de taliban.

Ongeveer twee en halve maand voor uw vertrek kreeg u een dreigbrief van de taliban waarin stond dat ze een samenwerking wouden opstarten. Ongeveer twee maanden later, op de 24ste of 25ste van de eerste maand in 1400 (wat overeenkomt met 13 of 14 april 2021), kreeg u een tweede brief van de taliban. Deze keer bedreigden ze u met de dood omwille van uw samenwerking met de jeugdraad. Ze wouden bovendien dat u bommen in uw auto, die gebruikt werd voor het vervoeren van het brood, plaatste. U bracht uw ouders op de hoogte en zij regelden uw vertrek. Uw laatste werkdag in de bakkerij was de 25ste of 26ste van de eerste maand in 1400 (wat overeenkomt met 14 of 15 april 2021).

U bent drie of vier dagen na het ontvangen van de tweede dreigbrief vertrokken uit Afghanistan. Uw reis via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Roemenië, Kroatië, Hongarije, Slovenië en Duitsland heeft ongeveer zes maanden geduurd. U kwam in België aan op 17 oktober 2021 en u heeft hier twee dagen later een verzoek om internationale bescherming ingediend.

U vreest bij terugkeer gedood te worden door de taliban.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende originele documenten neer: uw taskara, het contract voor de broodlevering aan de universiteit, het toegangsbewijs voor de universiteit, uw lidkaart van de Amarkhel jeugdraad en drie dreigbrieven van de taliban.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient te worden besloten dat u er niet in geslaagd bent het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ervan te overtuigen dat u uw land heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakte evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk. U bent er immers niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u door de taliban gevisieerd wordt noch vanwege uw samenwerking met de universiteit van Nangarhar, noch vanwege uw lidmaatschap van de jeugdraad van Amarkhel.

In de eerste plaats komt de houding van uw familie na de benadering door de taliban weinig aannemelijk over. Zo is het opmerkelijk dat uw vader zei dat de eerste dreigbrief die u ontving niet serieus was en dat u gewoon verder moest werken (NPO, p. 14). Dat uw vader tot deze conclusie kwam is erg bizar, in het bijzonder omdat de neef van uw vader, die voor de NDS werkte, enkele maanden voor uw vertrek werd vermoord door de taliban (NPO, p. 11). Ook uw vaders neef werd eerst benaderd door de taliban voor een samenwerking, maar werd vier tot vijf maanden voor uw vertrek doodgeschoten nadat hij die samenwerking geweigerd had (NPO, p. 18). De vaststelling dat u ongeveer twee maanden na de moord op de neef van uw vader eveneens een eerste dreigbrief van de taliban kreeg waarin ze u vroegen om met hen samen te werken, maar u van uw vader gewoon verder moest werken, is dan ook geenszins aannemelijk (NPO, p. 15). Het is bijzonder opmerkelijk dat u en uw familie deze dreigbrief niet serieus namen wetende wat de neef van uw vader is overkomen. Wanneer u hiermee geconfronteerd werd, veranderde u uw verklaring plots en zei u: "Nee, we namen het serieus, maar mijn vader vroeg dit niet te bespreken met iemand uit het dorp" (NPO, p. 18). Het feit dat u uw verklaringen na confrontatie zomaar aanpast doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden probleem. Uw uitleg is hierbij geen verschoning voor de vastgestelde tegenstrijdigheid.

Voorts legt u tegenstrijdige verklaringen af over de opdracht die u moest uitvoeren voor de taliban. Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat de taliban u naast het binnenbrengen van explosieven

op de universiteit ook aanmoedigden om er doelwitten neer te schieten (Vragenlijst CGVS, nr. 3.5 p. 2). U ontkende dit tweede aspect van uw opdracht volledig tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Wanneer u hiermee geconfronteerd werd zei u dat dit niet waar was en dat u door de taliban benaderd werd voor het plaatsen van bommen en explosieven in uw auto die u gebruikte om brood te leveren aan de universiteit (NPO, p. 17). Door zonder meer te ontkennen dat u dit bij de DVZ had verklaard, slaagt u er evenwel niet in om deze vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen. Er werd u aan het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS immers gevraagd of alle informatie die u gegeven had op DVZ opnieuw werd voorgelezen en of dit klopte. U stemde bij beide vragen in. Dat u vervolgens, nadat u werd gewezen op inconsistenties in uw verschillende verklaringen, simpelweg ontkende dat u de hierboven aangehaalde verklaring op de DVZ had afgelegd, kan dan ook niet worden aanvaard.

Daarnaast moet er ook op een aantal vaststellingen worden gewezen die de geloofwaardigheid van de manier waarop u werd geïnstrueerd en bedreigd door de taliban ondergraven. Zo zijn uw verklaringen over hoe u de tweede dreigbrief heeft ontvangen inconsistent. Eerst verklaart u dat u de tweede dreigbrief ontving en dat u onmiddellijk uw vader en moeder op de hoogte bracht (NPO, p. 14). Iets later verklaart u dat de mawlawi van de moskee de tweede brief aan uw vader gaf en dat hij toen ook bijkomende informatie gaf over wat de taliban van u verwachtte (NPO, p. 17). Volgens deze laatste verklaring was het niet u maar uw vader die de tweede brief ontving en u dus pas nadien op de hoogte bracht van deze tweede dreigbrief. Deze verklaringen vallen niet met elkaar te rijmen. Ook is het opmerkelijk dat er in de tweede dreigbrief meteen wordt vermeld dat de taliban u gaan doden omdat u niet had gehoorzaamd, terwijl in de eerste dreigbrief nergens een concrete opdracht werd vermeld behalve een algemene vraag om met hen samen te werken. Evenmin werd in die brief meegedeeld hoe u moest reageren of tot wanneer u daarvoor de tijd had. Wanneer u daar op wordt gewezen, verklaart u dat u twee maanden lang niet had geantwoord en de taliban daardoor wisten dat u niet met hen wou samenwerken. Gevraagd of de taliban dan gespecificeerd hadden hoe u moest antwoorden, verklaart u dat op basis van wat er met de neef van uw vader was gebeurd, jullie hadden moeten antwoorden via de mullah van de moskee. U opperde dat uw vader dit misschien van uw oom had gehoord. Dit antwoord is echter niet aannemelijk. Indien de taliban daadwerkelijk wilden dat u met hen zou samenwerken, is het niet aannemelijk dat ze u volledig in het ongewisse zouden laten over de manier waarop ze van u een antwoord verwachtten (NPO, p. 19). Daarbij is het tevens opmerkelijk dat op het moment waarop de mawlawi uw vader de tweede dreigbrief overhandigde waarin stond dat de taliban hadden beslist dat u gedood moest worden omdat u niets had ondernomen na hun initiële vraag tot samenwerking, hij tegelijkertijd de boodschap overmaakte dat de taliban u explosieven zouden bezorgen om in de auto te plaatsen waarmee u brood ging leveren op de universiteit. Die explosieven zouden daar dan tot ontploffing worden gebracht (NPO, p. 17). Dat de taliban u enerzijds ter dood hadden veroordeeld en ermee dreigden dat ze die straf snel zouden voltrokken, maar u tegelijkertijd zouden vragen om voor hen explosieven binnen te smokkelen in de campus van de universiteit van Nangarhar, is volkomen bizar. Een dergelijke gang van zaken is dan ook geenszins aannemelijk en doet verder afbreuk aan uw voorgehouden problemen met de taliban. Overigens heeft u verder helemaal geen kennis of informatie over de praktische kant van het hele plan van de taliban. Gevraagd naar de praktische afspraken zegt u meermaals niet op de hoogte te zijn van hoe de taliban dit plan wilden uitvoeren met u (NPO, p. 18). Dat u op al deze praktische zaken geen antwoord heeft, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder.

Bovendien slaagt u er niet in aannemelijk te maken waarom de taliban net u hebben benaderd voor deze opdracht. Het is bizar dat de taliban u zomaar zouden rekruteren voor deze complexe operatie. De taliban nemen immers een bijkomend risico als ze een buitenstaander inschakelen van wie ze niet weten bij wie zijn loyaliteit ligt. U bent immers geen lid van hun organisatie en zou de toenmalige overheid hebben kunnen inlichten over hun plannen.

Dit risico was reëel aangezien u samenwerkte met de universiteit en noch u, noch uw familie eerder sympathie had geuit voor de taliban. Daarnaast is het risico voor de taliban nog groter wanneer ze in het recente verleden reeds iemand van de familie van die persoon gedood hebben (NPO, p. 18). Het is dan ook merkwaardig dat de taliban u zouden benaderen voor deze opdracht. Deze vaststellingen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw voorgehouden problemen met de taliban.

Verder waren uw houding en die van uw vaders neef opmerkelijk na uw vertrek uit Afghanistan. U verklaarde dat uw vaders neef als chauffeur werkte voor de decaan van de universiteit van Nangarhar. Na uw vlucht werd hem gevraagd om uw werk over te nemen en de broden te leveren. Uw vaders neef werd initieel niet op de hoogte gebracht van uw vlucht en dacht dat u ziek was. Hij werd pas van de reden voor uw vertrek op de hoogte gebracht na uw vlucht uit Afghanistan (NPO, p. 14 en 19). Ook moest uw vaders neef het contract dat u had afgesloten met de universiteit annuleren zonder de universiteit op de hoogte te brengen van de reden van de annulering (NPO, p. 19). Ook gaf u aan dat uw vaders neef nadien niemand op de hoogte bracht van het plan van de taliban om een aanslag te plegen op de universiteit. Wanneer u hiermee geconfronteerd werd zei u: "Zijn familie woonde op de universiteit. Die werd beveiligd door veiligheidstroepen. Als ze hen op de hoogte zouden brengen zou dit problemen veroorzaken voor mijn familie, niet zijn familie die in de

universiteit woonde" (NPO, p. 20). Het is opmerkelijk dat uw vaders neef niemand op de universiteit op de hoogte zou brengen. Als deze aanslag effectief zou plaatsvinden, zouden zowel uw vaders neef en zijn familie, als zijn collega's in gevaar zijn en om het leven kunnen komen. Uw houding aangaande dit incident is opmerkelijk omdat u enerzijds uw familie initieel niet waarschuwt over een mogelijke aanslag en uw neef in gevaar brengt door hem uw taken te laten overnemen. De houding van uw vaders neef nadien is eveneens merkwaardig. Hij nam de moeite niet om zijn collega's te informeren over de plannen van de taliban om een aanslag te plegen op de campus, waardoor hij de universiteit de mogelijkheid ontnam om voorzorgsmaatregelen te treffen tegen een dergelijke dreiging. Men kan verwachten van een medewerker van de universiteit, dat hij iets zou ondernemen om de veiligheid van zichzelf, zijn familie en zijn collega's te verhogen. Voornoemde vaststellingen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven.

Verder is het opvallend dat de taliban nauwelijks nog iets hebben ondernomen om u terug te vinden of te straffen na uw vertrek uit Afghanistan. Sinds uw vlucht hebben de taliban uw vader één keer benaderd om uw verblijfplaats te achterhalen. Ze stuurden een malik naar uw ouderlijk huis om een dreigbrief af te geven (NPO, p. 6). Het is hierbij opvallend dat de taliban twee of drie maanden niets meer van zich laten horen na uw vertrek aangezien ze in de tweede brief dreigden u te vermoorden (NPO, p. 21). Uw familie woont overigens momenteel nog steeds in Amarkhel en ondervond geen andere problemen met de taliban (NPO, p. 5-6). Het feit dat de taliban na uw vertrek nauwelijks iets hebben ondernomen om u terug te vinden of te straffen, wijst er opnieuw op dat uw verklaringen over uw problemen met de taliban niet aannemelijk zijn.

Voorts zijn uw verklaringen over de Amarkhel Youth Union en uw samenwerking met die organisatie ook erg beperkt. U verklaart op een dag in uw bakkerij te zijn benaderd door leden van de jeugdraad, omdat uw winkel tegenover de universiteit lag. Ze vroegen u om hen te verwittigen wanneer u zag dat er vrouwen op de universiteit werden lastiggevallen door druggebruikers. Toen u ermee instemde om dat te doen, gaven ze u een lidkaart (NPO, p. 10). Gevraagd naar praktische afspraken en interne werking van de jeugdraad, blijven uw verklaringen echter erg vaag. Nadat er u gevraagd werd hoe de jeugdraad problemen afhandelde met personen die vrouwen lastig vielen, zei u dat de jeugdraad die persoon van straat meenam met de hulp van de politie, maar u niet wist wat er nadien met die persoon gebeurde. Gevraagd of de jeugdraad steeds de politie contacteerde nadat u hen over een situatie informeerde, antwoordt u slechts: "Ik bel het hoofd van de raad, ik weet niet of ze de politie belden of iemand anders om de volgende stap te regelen" (NPO, p. 20). Uit uw antwoorden blijkt dan ook geenszins een doorleefde kennis van de werking van die organisatie. Ook gaf u aan dat u nooit vrij was om de meetings van de jeugdraad bij te wonen en u slechts één keer contact met hen hebt opgenomen om een situatie te melden (NPO, p. 20-21). U belde de jeugdraad toen om te melden dat er twee mannen op een motorfiets voor geluidsoverlast zorgden. Die mannen waren echter vanzelf weer verdwenen (NPO, p. 21). Gelet op de bijzonder beperkte activiteiten die u had voor die organisatie, is het geheel onduidelijk hoe de taliban te weten waren gekomen dat u zich had aangesloten bij deze organisatie en u daarvoor wilden straffen. Overigens liet u bij de DVZ na om te vertellen dat uw problemen met de taliban gelieerd waren aan uw activiteiten voor de jeugdraad, hoewel dit expliciet wordt vermeld in de tweede dreigbrief die aan de basis ligt van uw vertrek uit Afghanistan (Vragenlijst CGVS, nr. 3.5). Uw verklaringen hierover maken uw problemen met de taliban niet aannemelijk. De door u voorgelegde lidkaart van deze jeugdraad werpt geen ander licht op bovenstaande vaststellingen.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen leidt tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u voorgehouden problemen. Deze elementen vormen dus geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw taskara bevat identiteitsgegevens die hier niet betwist worden. Het toegangsbewijs en het contract tonen louter aan dat u toegang had tot en een contract had met de universiteit. Dit wordt niet onmiddellijk in twijfel getrokken. Wat betreft de dreigbrieven moet worden opgemerkt dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

In verband met de e-mail die het CGVS op 7 februari 2023 ontving van uw advocaat met daarin enkele opmerkingen in verband met de notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS, moet worden opgemerkt dat hiermee rekening gehouden werd, en dat deze geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanist

an_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde

van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281). Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92). Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van

deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Eurostation, Ernest Blerotstraat 39, 1070 BRUSSEL www.cgvs.be T 02 205 51 11 F 02 205 50 01 cgvs.info@ibz.fgov.be 7 Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent. Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdeler die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen. Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41). Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor. Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_en_de_EUAA_COI_Query_Afghanistan_Major_legislative_security-related_and_humanitarian_developments_van_4_november_2022_beschikbaar_op_https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in

Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername Eurostation, Ernest Blerotstraat 39, 1070 BRUSSEL www.cgvs.be T 02 205 51 11 F 02 205 50 01 cgvs.info@ibz.fgov.be 8 heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Stukken die aanvullend werden neergelegd

2.1. Op 6 november 2024 heeft de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments", 4 november 2022;
- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan", mei 2024;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;

- EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022;
- UNAMA, *"Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan"*, juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, *Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023;
- EUAA *"COI Query Afghanistan -Major legislative, security-related and humanitarian developments"*, 2 februari 2024.

2.2. Ter terechtzitting legt verzoeker, overeenkomstig dezelfde bepaling, de volgende stukken neer:

1. Lidkaart van collega in jeugdraad
2. taskara van collega in jeugdraad
3. foto's van doodgeschoten collega in jeugdraad (+2023)"

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Middelen

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van:

- art. 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951;
- art. 48/2 en 48/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;
- de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, meer bepaald de materiële motiveringsplicht".

3.2. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Verder moet erop worden gewezen dat artikel 39/2, §1, tweede lid 1° en 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Raad de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen of hervormen (1°) of deze kan vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleefte die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (2°).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

3.3. Beoordeling

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

*“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:
[...]*

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

In de bestreden beslissing wordt uitvoerig gemotiveerd waarom geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker, die verklaarde te worden vervolgd door de taliban omwille van het feit dat hij had geweigerd met hen samen te werken en omwille van zijn lidmaatschap van de jeugdraad van Amarkhel.

In de bestreden beslissing wordt vooreerst vastgesteld dat het weinig aannemelijk is dat verzoekers familie de eerste dreigbrief, waarin van verzoeker werd gevraagd dat hij met de taliban zou samenwerken, niet serieus nam, nu zijn vaders neef enkele maanden eerder werd doodgeschoten door de taliban nadat hij een samenwerking had geweigerd.

Verzoeker stelt daar het volgende tegenover:

“Verweerster stelt in eerste instantie dat het merkwaardig is dat de eerste dreigbrief niet serieus genomen werd door de vader van verzoeker en verzoeker zelf.

Antwoord: verzoeker heeft nooit gesteld dat hij de brief niet serieus nam. Het was enkel de vader van verzoeker die verzoeker poogde gerust te stellen (p. 15 gehoorverslag). Dat verzoeker de brief wel serieus nam bevestigde verzoeker op p. 18 van het gehoorverslag.

De reden dat de vader van verzoeker het niet serieus nam, lag in de vage aard van het verzoek van de Taliban, namelijk een algemene vraag om te helpen.

Bij de tweede brief adviseerde de mawlawi van de moskee om toch mee te werken.”

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker verklaarde:

“Op een gegeven moment kreeg ik een brief van de taliban die me vragen om samen te werken met hen. Ik toonde dit aan mijn vader, hij las het thuis. Hij zei dat ik moest verder werken en dat het niet serieus was” (NPO, p 14).”

Verder blijkt uit deze notities het volgende:

“En op een gegeven moment kreeg u een brief van de taliban met de vraag om samen te werken en uw vader zei om verder te werken.

Ja, na de eerste brief ontvangen te hebben zei mijn vader dat ik dit met niemand mocht bespreken, ik moest blijven werken.”

Het argument in het verzoekschrift dat verzoekers vader hem enkel wilde geruiststellen doet geen afbreuk aan het feit dat verzoeker verklaarde dat hij niet met hen wilde samenwerken vanaf het begin (NPO, p 19) en door zijn vader werd opgedragen het niet serieus te nemen en om verder te blijven werken in zijn bakkerij waar de dreigbrief werd bezorgd zonder meer. Zoals de verwerende partij stelt, is dit niet aannemelijk, gelet op het lot van diens neef, die werd vermoord omdat hij niet wou samenwerken met de taliban (NPO, p 18). Waar verzoeker thans stelt dat zijn vader de dreigbrief niet serieus nam omdat het verzoek tot samenwerking zo vaag was, is dit een post factum verklaring die dan weer niet te rijmen valt met het feit dat hij, nadat hij werd geconfronteerd met het feit dat het bijzonder opmerkelijk is dat hij en zijn familie deze dreigbrief niet serieus namen wetende wat de neef van zijn vader is overkomen, hij plots zijn verklaring wijzigde en zei dat ze het wel serieus namen maar dat zijn vader hem vroeg het niet te bespreken met iemand uit het dorp (NPO, p. 18). Samen met de verwerende partij is de Raad van oordeel dat het feit dat verzoeker zijn verklaringen over de houding van zijn vader na de ontvangst van de eerste dreigbrief meermaals aanpast afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden probleem. Daarbij komt nog dat verder in de bestreden beslissing er op wordt gewezen dat in de eerste dreigbrief nergens een concrete opdracht werd vermeld, en evenmin werd meegedeeld hoe verzoeker moest reageren of tot wanneer hij daarvoor de tijd had. De verwerende partij heeft daarop pertinent gesteld dat indien de taliban daadwerkelijk wilden dat verzoeker met hen zou samenwerken, het niet aannemelijk is dat ze hem volledig in het ongewisse zouden laten over de manier waarop ze van u een antwoord verwachtten. Dit motief wordt volstrekt ongemoeid gelaten door verzoeker en blijft onverminderd overeind.

Met betrekking tot de vaststelling, in de bestreden beslissing, dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de opdracht die hij moest uitvoeren voor de taliban -doelwitten neerschieten en bommen plaatsen of enkel bommen plaatsen, stelt verzoeker het volgende:

“Verweerster stelt ten tweede dat verzoeker in zijn verhoor bij de DVZ verklaarde dat hij mensen moest neerschieten, terwijl dat ontkend werd in het verhoor bij het CGVS.

Antwoord: dat is een schijntegenstelling. Verzoeker heeft in zijn eerste verhoor verklaard dat hem gevraagd werd om doelwitten ‘neer te schieten’, meteen geconcretiseerd door de vermelding dat hij bommen moest plaatsen in de universiteit. Met ‘neerschieten’ werd louter doden bedoeld, vermoedelijk een fout in interpretatie door de tolk. Toen de verklaring van verzoeker hem terug werd voorgelezen in pashtoe werd het voor verzoeker opnieuw vertaald als ‘doden’. Verzoeker is het Nederlands niet machtig.

Hij wist niet dat de tolk er een andere vertaling aan gegeven had dan wat hij bedoelde.

Verzoeker was dan ook verbaasd om tijdens het verhoor bij het CGVS te horen dat dat bij de DVZ anders vertaald is geweest. De verwarring blijkt uit zijn antwoord: “Hoezo, ik versta de vraag niet” (p. 17).”

De Raad stelt vast dat uit de vragenlijst blijkt dat verzoeker bij de dienst Vreemdelingenzaken verklaarde: *“Ik had een bakkerij tegenover de universiteit van Nangarhar. Grote aantallen studenten studeerden er aan De taliban moedigde me aan om doelwitten neer te schieten. Omdat ik toegang heb tot de universiteit, vroeg de taliban ons om bommen in de universiteit te plaatsen.”*

Zoals de verwerende partij terecht stelt kan verzoeker niet zonder meer ontkennen dat hij dit bij de dienst Vreemdelingenzaken had verklaard, nu hem aan het begin van het persoonlijk onderhoud bij de verwerende partij werd gevraagd of alle informatie die hij gegeven had op de dienst Vreemdelingenzaken opnieuw werd voorgelezen en of dit klopte, waarop hij telkens bevestigend antwoordde (NPO, p 3-4). Verzoeker beweert thans dat de tegenstrijdigheid voortvloeit uit een onnauwkeurige vertaling, met name omdat de tolk “doden” zou hebben vertaald als “neerschieten”, maar hij toont dit niet aan, temeer nu niet valt in te zien waarom verzoeker bij de dienst Vreemdelingenzaken het onderscheid zou hebben gemaakt tussen enerzijds het doden of neerschieten van doelwitten en anderzijds het plaatsen van bommen. Dat het tweede een concretisering zou zijn van het eerste kan niet worden gevolgd.

In de bestreden beslissing wordt verder gesteld dat verzoekers verklaringen over hoe hij de tweede dreigbrief heeft ontvangen inconsistent zijn, met name of hij de brief zelf ontving waarna hij zijn ouders inlichtte, dan wel zijn vader die hem vervolgens op de hoogte bracht.

Verzoeker betoogt daarover:

“[...] deze tegenstelling komt uit het vrij verhaal van verzoeker. Er was zoveel om te vertellen en verzoeker gooide alles op één hoop. Uit de detailvragen blijkt dat er geregeld moet gespecificeerd worden of het over de eerste of de tweede dreigbrief gaat. Hetzelfde gebeurde in het vrij verhaal: verzoeker vertelde daar dat de eerste brief hem persoonlijk bezorgd werd, maar verwarde met de tweede brief.

Verzoeker herhaalt dat de tweede brief aan zijn vader bezorgd werd door de mawlawi van de moskee.”

Verzoeker overtuigt niet. De vastgestelde tegenstrijdigheid vindt steun in de notities van het persoonlijk onderhoud. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en

vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk kan aanbrengen, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen telkenmale hij daartoe wordt uitgenodigd. Dat verzoeker zich nu vergenoegt met een verwijzing naar één versie van zijn tegenstrijdige verklaringen over de ontvangst van de tweede dreigbrief, doet geen afbreuk aan de terechte vaststelling in de bestreden beslissing dat deze tegenstrijdigheid afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het relaas. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker in het kader van zijn vrij relaas heeft verklaard dat hij zijn vader op de hoogte bracht van de eerste dreigbrief en beschreef dat hij zijn vader en moeder op de hoogte bracht van de tweede dreigbrief, waarna zijn vader contact nam met zijn maternale oom. Op geen enkel moment in dit relaas is sprake geweest van de tussenkomst van de mawlawi van de moskee die één van de dreigbrieven zou hebben overhandigd. Dat er een verwarring zou zijn ontstaan tussen de ontvangst van de eerste en de tweede brief, kan derhalve niet worden volgehouden.

Vervolgens wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat het niet aannemelijk is dat de taliban verzoeker enerzijds ter dood hadden veroordeeld en ermee dreigden dat ze die straf snel zouden voltrekken, maar hem tegelijkertijd zouden vragen om voor hen explosieven binnen te smokkelen op de campus van de universiteit om ze er tot ontploffing te brengen. Verzoeker brengt daartegen geen enkel argument aan dat hierop een ander licht zou kunnen werpen.

Verder in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het niet geloofwaardig is dat de taliban het risico zouden nemen om verzoeker, als buitenstaander te rekruteren voor deze operatie.

Verzoeker stelt daar tegenover dat hij als een van de weinigen beschikte over een toegangspas tot de universiteit en dat zonder hem de taliban de aanslag niet konden uitvoeren. Er werden wel meer mensen zonder voorgaande banden met de Taliban onder druk gezet om dingen te doen die ze niet wilden, onder bedreiging met een aanslag op hun leven, zo betoogt verzoeker. Zijn argumentatie doet echter geen afbreuk aan het feit dat verzoeker een samenwerking had met de universiteit en dat het risico dat hij de plannen van de taliban zou compromitteren door ze te verklikken niet onaanzienlijk was, temeer nu verzoeker al niet had gereageerd op de eerste vraag om met hen samen te werken en de taliban dus zelfs kon weten dat ze niet zouden kunnen rekenen op zijn loyaliteit ten aanzien van hen.

Verzoeker viseert vervolgens het volgende motief:

“Verder waren uw houding en die van uw vaders neef opmerkelijk na uw vertrek uit Afghanistan. U verklaarde dat uw vaders neef als chauffeur werkte voor de decaan van de universiteit van Nangarhar. Na uw vlucht werd hem gevraagd om uw werk over te nemen en de broden te leveren. Uw vaders neef werd initieel niet op de hoogte gebracht van uw vlucht en dacht dat u ziek was. Hij werd pas van de reden voor uw vertrek op de hoogte gebracht na uw vlucht uit Afghanistan (NPO, p. 14 en 19). Ook moest uw vaders neef het contract dat u had afgesloten met de universiteit annuleren zonder de universiteit op de hoogte te brengen van de reden van de annulering (NPO, p. 19). Ook gaf u aan dat uw vaders neef nadien niemand op de hoogte bracht van het plan van de taliban om een aanslag te plegen op de universiteit. Wanneer u hiermee geconfronteerd werd zei u: “Zijn familie woonde op de universiteit. Die werd beveiligd door veiligheidstroepen. Als ze hen op de hoogte zouden brengen zou dit problemen veroorzaken voor mijn familie, niet zijn familie die in de universiteit woonde” (NPO, p. 20). Het is opmerkelijk dat uw vaders neef niemand op de universiteit op de hoogte zou brengen. Als deze aanslag effectief zou plaatsvinden, zouden zowel uw vaders neef en zijn familie, als zijn collega’s in gevaar zijn en om het leven kunnen komen. Uw houding aangaande dit incident is opmerkelijk omdat u enerzijds uw familie initieel niet waarschuwt over een mogelijke aanslag en uw neef in gevaar brengt door hem uw taken te laten overnemen. De houding van uw vaders neef nadien is eveneens merkwaardig. Hij nam de moeite niet om zijn collega’s te informeren over de plannen van de taliban om een aanslag te plegen op de campus, waardoor hij de universiteit de mogelijkheid ontnam om voorzorgsmaatregelen te treffen tegen een dergelijke dreiging. Men kan verwachten van een medewerker van de universiteit, dat hij iets zou ondernemen om de veiligheid van zichzelf, zijn familie en zijn collega’s te verhogen. Voornoemde vaststellingen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven.”

Verzoeker repliceert dat na de tweede dreigbrief de familie zeker wist dat de Taliban het ernstig meende en dat men bevreesd was om zich nieuwe problemen op de hals te halen en misschien zelf doelwit te worden van de Taliban. Zoals bij zovelen: zwijgen zorgt ervoor dat men blijft leven, zo stelt hij. Deze verklaring snijdt uiteraard geen hout: aangezien het precies de universiteit is die werd geviseerd door de taliban is het volstrekt ongeloofwaardig dat de neef van verzoekers vader, die chauffeur was van de decaan en samen met zijn familie op de campus woonde en die uiteindelijk op de hoogte werd gebracht van de plannen voor een aanslag, niemand op de universiteit op de hoogte zou brengen, zelfs niet de veiligheidstroepen die instonden voor hun veiligheid. De verwerende partij heeft dan ook op pertinente wijze vastgesteld dat men van een

medewerker van de universiteit mag worden verwacht dat hij iets zou ondernemen om zijn eigen veiligheid en die van zijn familie en collega's te verhogen en dat het niet geloofwaardig is dat hij dat niet heeft gedaan.

Ten aanzien van de vaststelling van de verwerende partij dat de taliban na verzoekers vertrek nauwelijks nog iets hebben ondernomen om hem te vinden of te straffen, stelt verzoeker dat de taliban nog een dreigbrief hebben verstuurd, maar niets tegen hem kan ondernemen omdat hij gevlucht is. Het is ongebruikelijk dat de familie van een verdwenen persoon aangevallen wordt, zo stelt hij nog. Hiermee biedt hij echter nog geen verklaring voor de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat het weinig aannemelijk is dat de taliban gedurende twee of drie maanden na de tweede brief, waarin ze dreigden hem te vermoorden enerzijds en hem lieten weten dat zij hem explosieven zouden bezorgen die hij moest binnensmokkelen op de universiteit, niets meer van zich lieten horen.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker wisselende verklaringen aflegt over zijn betrokkenheid bij de jeugdraad. Terwijl hij zijn in de bestreden beslissing vastgestelde gebrek aan doorleefde kennis van de werking van de organisatie tracht te vergoelijken door te stellen dat zijn activiteiten voor de organisatie bijzonder beperkt waren, dat hij nooit heeft beweerd dat hij in de werking van de jeugdraad zit, maar enkel werd aangezocht om hen te helpen als observator door het doorspelen van informatie over wat hij op straat zag gebeuren, stelt hij ter terechtzitting dat hij via de jeugdraad de jongeren ervan trachtte te weerhouden om samen te werken met de taliban en legt hij de lidkaart en taskara van een collega van de jeugdraad neer, en twee foto's waaruit zou moeten blijken dat hij werd doodgeschoten, om zijn eigen lot bij terugkeer te duiden. Van twee dingen één: indien verzoeker daadwerkelijk actief betrokken was bij de jeugdraad en dit ook een reden zou zijn voor de taliban om hem te vervolgen, kon van hem worden verwacht dat hij hiervan melding had gemaakt bij de dienst Vreemdelingenzaken -quod non- en dat hij meer kennis had omtrent de werking van de organisatie dan hetgeen hij etaleerde. Indien verzoeker niet meer dan een observator was die eenmalig een situatie heeft gemeld, is het onduidelijk hoe de taliban te weten waren gekomen dat hij zich had aangesloten bij deze organisatie en hem daarvoor wilden straffen. De wisselende verklaringen hierover maakt het relaas ook op dit vlak ongeloofwaardig. Het feit dat verzoeker stukken neerlegt met betrekking tot de jeugdraad -met name zijn eigen lidkaart en de lidkaart en taskara van een collega van de jeugdraad- doet aan het voormelde geen afbreuk, nu in de bestreden beslissing wordt gewezen op de informatie over documentenfraude in het administratief dossier. Overigens blijkt uit de twee foto's die verzoeker heeft neergelegd op geen enkele manier wie de man op de foto is en op welke wijze hij zou zijn overleden.

Uit wat voorafgaat alleen kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. Het motief waarin er op wordt gewezen dat verzoeker geen details kon verstrekken over de praktische kant van het plan van de taliban waarvoor hij zou worden ingezet, is in die zin overtuigend, zodat kritiek erop niet tot een andere beslissing kan leiden. Bovendien laat verzoeker de pertinente beoordeling van de door hem neergelegde documenten in de bestreden beslissing ongemoeid, zodat ze onverminderd door de Raad wordt bijgetreden. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

De Raad stelt tot slot vast dat verzoeker de motieven inzake de (gepercipieerde) verwestering en de motieven inzake de beoordeling van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet ongemoeid laat, en dat uit niets blijkt dat deze motieven die pertinent zijn en steun vinden in de beschikbare informatie, ook in de geactualiseerde informatie die door de verwerende partij werd bijgebracht met haar aanvullende nota, niet overeind zouden kunnen blijven. Ze worden dan ook bijgetreden door de Raad.

4. Er kan niet worden besloten dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet heeft of dat hij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet loopt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend vijftientig door:

A. WIJNANTS,

C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

A. WIJNANTS